

1. Τις τελευταίες ημέρες, η συζήτηση για τα διαπλεκόμενα συμφέροντα και οι φημολογίες για σκάνδαλα βρίσκονται στο επίκεντρο της πολιτικής επικαιρότητας. Το ερώτημα που προκύπτει είναι υπάρχουν άραγε διαπλεκόμενα και περιπλεκόμενα συμφέροντα; Αστεία ερώτηση βέβαια για τους “παροικούντες στην Ιερουσαλήμ”. Ποιος αγνοεί πια στην Ελλάδα την ύπαρξή τους; Ποιος αγνοεί τη διαπλοκή μεγαλοεργολάβων και προμηθευτών του δημόσιου, μιντιοκρατών και πολιτικής; Ποιος μπορεί να μην γνωρίζει αυτόν το γόρδιο δεσμό, που κατά περιόδους γέννησε εκρηκτικές για την πολιτική ζωή του τόπου καταστάσεις;

Ωμός κυνισμός ή μήπως παραδοχή ανομιών; Τίποτα από τα δύο ασφαλώς. Απλή ειρωνική διάθεση απέναντι σε κάποιους που ανά διαστήματα παριστάνουν τους ανύποπτους, “ανακαλύπτοντας στην Αμερική”. Καυστική στάση απέναντι σ’ όσους θεωρούν τις καταγγελίες περί συναλλαγών και υπογείων διαδρομών ως μέγιστη προσφορά προς τη Δημοκρατία, ακόμα και όταν δεν έχουν κανένα στοιχείο που να στοιχειοθετούν αυτούς τους ισχυρισμούς. Όπως ακριβώς στις περιπτώσεις που έχουν έρθει στην επιφάνεια το τελευταίο διάστημα.

Και είναι βέβαια εύκολη η δημαγωγία, αυτού του είδους οι δίχως κόστος φραστικές εξάρσεις και οι “εισαγγελικές” αγορεύσεις περί εντιμότητας και διαφάνειας. Ίσως μάλιστα είναι και αποδοτικές. Ενίοτε και χρήσιμες. Πολύ περισσότερο, όταν δεν έχεις πολιτικό λόγο για τα μεγάλα,

ανοικτά προβλήματα του τόπου. Πολύ περισσότερο, όταν δεν διαθέτεις εναλλακτική πρόταση για την πορεία της χώρας προς το μέλλον.

Άλλωστε είναι εύκολη μια τέτοια πρακτική, όταν η κοινή γνώμη έχει εθιστεί στο να βλέπει παντού χρηματισμό και να εντοπίζει σκάνδαλα. Με τη μόνη διαφορά ότι είναι επικίνδυνη.

- Γιατί αποπροσανατολίζει την κοινή γνώμη από τα μεγάλα προβλήματα της εποχής.
- Γιατί δηλητηριάζει με σταθερές και συνεχείς δόσεις καχυποψίας το κοινωνικό σώμα και δημιουργεί μια μόνιμη κατάσταση απογοήτευσης, που οδηγεί ασφαλώς στην αποστασιοποίηση των πολιτών από τα τεκταινόμενα.
- Γιατί δημιουργεί την αντίληψη μιας γενικευμένης διαφθοράς και οδηγεί στην άποψη, ότι “όλοι ίδιοι είναι”.

2. Στα πλαίσια των δεσμεύσεων και των προγραμματικών στόχων η κυβέρνηση προχωρεί με σταθερότητα στην υλοποίηση των διαρθρωτικών αλλαγών. Μια πιο ανοιχτή και δυναμική αγορά δεν είναι μειονέκτημα, αντίθετα είναι πηγή ανταγωνιστικής δύναμης, ανάπτυξης και προσφοράς στον εργαζόμενο, την επιχείρηση και τον καταναλωτή. Επιπλέον, η βιώσιμη πορεία της ελληνικής οικονομίας στα πλαίσια της ONE απαιτεί όχι μόνο έναν ιδιωτικό τομέα ανθηρό και ανταγωνιστικό, αλλά και έναν δημόσιο τομέα ευέλικτο,

αποτελεσματικό, που να ενισχύει επιτελικά την ανάπτυξη και όχι εν τέλει να την υπονομεύει.

Τη στιγμή αυτή της μεγάλης συλλογικής εθνικής προσπάθειας, η αντιπολίτευση επαναφέρει στην πολιτική ζωή τη σκανδαλολογία και επιχειρεί να παλινорθώσει την αβεβαιότητα. Με ζήλο νεοφώτιστου επικαλείται διαπλεκόμενα συμφέροντα και αδιαφανείς συναλλαγές. Το πράττει, όμως, χωρίς να προσκομίζει ούτε στοιχειώδεις αποδείξεις ούτε οποιαδήποτε τεκμηρίωση. Αντιθέτως, γνωρίζει ότι τα πάντα εξελίσσονται υπό την αυστηρή εποπτεία αρχών και πλαισίων και τον αμείλικτο έλεγχο της αδιάλλακτης εσωτερικής και διεθνούς αγοράς.

Είναι προφανές ότι για την αντιπολίτευση υπερτερούν οι κομματικές σκοπιμότητες. Τον υπεύθυνο, τολμηρό και τεκμηριωμένο λόγο υποκαθιστά η συνθηματολογία, το ανεύθυνο κατηγορητήριο, οι κραυγές και οι ψίθυροι. Τη συγκροτημένη επιχειρηματολογία εκτοπίζει η κομματικά σκόπιμη ποινικοποίηση της δημόσιας ζωής. Την προφανή έλλειψη συγκεκριμένων εποικοδομητικών προτάσεων προσπαθούν να εξωραϊσουν με μεθόδους λαϊκισμού και αποπροσανατολισμού.

Η ευθύνη της αντιπολίτευσης είναι τεράστια. Μεγεθύνεται ιδιαίτερω αυτής την περίοδο όταν αυτό που ζητείται είναι πολιτική ωριμότητα, συναντίληψη, τόλμη, αγνόηση του πολιτικού κόστους και ταχύτητα αποφάσεων. Η Κυβέρνηση

με σταθερότητα, επάρκεια μέσων, χρονοδιαγραμματική συνέπεια και πλήρη σεβασμό στις αρχές της διαφάνειας αποφασίζει και προχωρεί.

Την ίδια στιγμή η αντιπολίτευση με την πολιτική της πρακτική

- υπονομεύει κάθε έννοια εμπιστοσύνης που προϋποθέτουν οι μεγάλες διαρθρωτικές προσπάθειες,
- αναγορεύει τη σκανδαλολογία σε ρυθμιστή της πολιτικής ζωής,
- ανακηρύσσεται εν τοις πράγμασιν σε υποστηρικτή των συντεχνιακών στρεβλώσεων και αδυναμιών του παρελθόντος,
- ταυτίζεται με τις δυνάμεις αυτές που επιθυμούν να διαιωνίσουν τη χρόνια ομηρία του δημόσιου τομέα στα δεσμά της πελατειακής λογικής,
- διαβάλλει εκείνες ακριβώς τις μεταρρυθμιστικές θεσμικές αλλαγές που εξ αντικειμένου αναβαθμίζουν τη διαφάνεια και ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας και συνεπώς περιορίζουν τα φαινόμενα διαφθοράς και μονοπωλιακών παρεκτροπών,
- αποδεικνύει ότι ο ευρωπαϊκός της προσανατολισμός εξαντλείται σε λεκτικούς μαξιμαλισμούς, ενώ στην πράξη διολισθαίνει σε θερμή στήριξη δογματισμών και κρατικιστικών αγκυλώσεων του παρελθόντος,

- επιχειρεί για καθαρά κομματικούς λόγους να εγείρει αναχώματα, να διευρύνει την εκλογική της απήχηση, να δικαιώσει την ύπαρξή της σε βάρος της εθνικής οικονομίας και του εθνικού νομίσματος.
- συμμαχεί με την αδράνεια και την επιβίωση παρωχημένων καταστάσεων.

Η αντιπολίτευση με τη φιλολογία των διαπλεκόμενων εν τέλει στην πράξη συμβαδίζει με τις δυνάμεις της περιχαράκωσης, των κεκτημένων, της ομφαλοσκόπησης και της αυταρέσκειας σε ένα κόσμο που ραγδαία αλλάζει.

Η κυβέρνηση συνεχίζει το συστηματικό, γόνιμο και μεταρρυθμιστικό της έργο.

Επιδιώκουμε να αναπτύξουμε μια οικονομία ανταγωνιστική με βιώσιμες δομές, δυνατότητες επιλογών, σύγχρονα κανονιστικά πλαίσια επάρκεια κοινωνικής προστασίας, εξωστρεφείς και παραγωγικές επιχειρήσεις, εργαζόμενους υψηλών προδιαγραφών, δυναμικές αναπτυξιακές διαδικασίες, συνοπτικά μια Ελλάδα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά εύρωστη. Οι συγκρίσεις είναι προφανείς.

Σήμερα καλούμαστε να εξασφαλίσουμε τη συμμετοχή μας στην ΟΝΕ και τη γενικότερη αναβάθμιση της οικονομικής και παραγωγικής μας φυσιογνωμίας. Αυτή την πολιτική θα συνεχίσουμε με συνέπεια και σταθερότητα. Το δρόμο του

λαϊκισμού και των αδιεξόδων ως τον ακολουθήσουν οι δυνάμεις της απομόνωσης, της ιδεολογικής σύγχυσης και της μικροπολιτικής απραξίας.

3. Η αναγνώριση της ύπαρξης διαπλεκομένων και περιπλεκόμενων συμφερόντων αποτελεί μια κουτή κοινοτυπία.

Η πηγή της δύναμής μας είναι μια και μόνο μια: Η εμπιστοσύνη του λαού. Γνωρίζουμε ότι δεν κυβερνούμε επειδή είμαστε συμπαθέστεροι ούτε επειδή είμαστε αρεστότεροι. Ο λαός μας επέλεξε γιατί είμαστε η μόνη πολιτική δύναμη που μπορεί να ενεργεί με τον απαιτούμενο, ρεαλισμό, χωρίς να διακυβεύει ούτε το αύριο της χώρας ούτε το όραμα μιας δικαιότερης κοινωνίας. Από εδώ και η σχέση εμπιστοσύνης λαού - κυβέρνησης. Σε τι λοιπόν θα μας χρειάζονταν η όποια διαπλοκή;

Κατανοώ φυσικά ότι εκπλήσσεστε όταν παραδοσιακοί σας ψηφοφόροι αλλά και σύγχρονοι Έλληνες επιχειρηματίες αντιμετωπίζουν ευνοϊκά την κυβέρνησή μας. Γιατί κατανοούν πως το επιχειρηματικό τους αύριο, διασφαλίζεται μέσα σε ένα τίμιο και καθαρό «παιγνίδι».

Η δική σας ερμηνεία για τη στάση αυτή των ψηφοφόρων, και επιχειρηματιών δημιουργεί υποψία «διαπλοκής» ή σκανδαλογίας; Αν σας δημιουργεί υποψία θα μου επιτρέψετε να σας πω εκ των ιδίων κρίνετε τα αλλότρια.

Εμείς δεν ενδιαφερόμαστε για κανένα επιχειρηματία, ενδιαφερόμαστε όμως και πολύ μάλιστα για όλες τις ελληνικές επιχειρήσεις.

Η καταγγελία σας δεν στερούνται απλώς στοιχείων, ενδείξεων, αποδείξεων, στερούνται κυρίως πολιτικής τεκμηρίωσης, πολιτικής σκέψης και κοινής λογικής. Αφού δεν μπορείτε να στοιχειοθετήσετε τη ψηφοθηρία σας, τεκμηριώσετε τουλάχιστον πολιτικά τους συλλογισμούς μας. Τι ανάγκη έχει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. την εύνοια του α ή β επιχειρηματία, του α ή β επιχειρηματικού ομίλου; Μπορεί αυτή η εύνοια να υποκαταστήσει τη στήριξη και τη ψήφο του λαού. Είναι το σημερινό πολιτικό προσωπικό της χώρας, υπηρετικό προσωπικό των οικονομικών συμφερόντων ή του κοινού συμφέροντος; Όσοι άκριτα χαρίζουν το πολιτικό προσωπικό στα οικονομικά συμφέροντα, δεν συκοφαντούν μόνο τα πολιτικά πρόσωπα, αλλά και υπονομεύουν το ίδιο το πολιτικό σύστημα.

Λυπάμαι αλλά θα το πω αυτός ο τόπος, δυστυχώς δεν έχει την αντιπολίτευση που του αξίζει.

Η σκανδαλολογία είναι ένα γήπεδο στο οποίο αρνούμαστε να παίξουμε. Το μόνο γήπεδο που γνωρίζουμε και αναγνωρίζουμε είναι ο πολιτικός στίβος. Ιδού λοιπόν η ρόδος. Ιδού και το πήδημα.